

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Milana Podhrázkého a soudců Petra Mikeše a Jitky Zavřelové v právní věci žalobce: **L. P.** zastoupený Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem třída Tomáše Bati 21, Zlín, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 2. 2017, čj. KUZL-2633/2017-2, sp. zn. KUSP-2633/2017/DOP/Ti, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 21. 2. 2019, čj. 62 A 104/2017-58,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 21. 2. 2019, čj. 62 A 104/2017-58, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Magistrát města Zlína (dále „správní orgán I. stupně“) rozhodnutím ze dne 6. 12. 2016, čj. MMZL 130223/2016, sp. zn. MMZL-089456/2015-SS-PŘ-OOSA-2743/2015, rozhodl o tom, že se žalobce jako provozovatel vozidla dopustil správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“) tím, že v rozporu s § 10 odst. 3 téhož zákona nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Nezjištěný řidič vozidla provozovaného žalobcem dne 11. 5. 2015 na ulici Březnická ve Zlíně překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci nejméně o 19 km/h. Žalobci byla za uvedený delikt uložena pokuta ve výši 2 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce odvolání, které žalovaný shora označeným rozhodnutím zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

[2] Žalobce rozhodnutí žalovaného napadl u Krajského soudu v Brně (dále „krajský soud“), který žalobu shora označeným rozsudkem zamítl. Nesouhlasil se žalobcem v tom, že je napadené rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Podle žalobce se správní orgány dostatečně nezabývaly tím, zda byly splněny podmínky měření rychlosti dle § 79a zákona o silničním provozu, a zároveň nedostatečně posoudily, zda byla rychlost změřena automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy. K tomu krajský soud uvedl, že žalobce v průběhu správního řízení nezpochybnil zákonnost provedeního měření s ohledem na požadavky § 79a zákona o silničním provozu, a tudíž postačuje, pokud správní orgán I. stupně konstatoval, že rychlost vozidla žalobce byla změřena „...v úseku měření rychlosti vozidel automatizovaným silničním rychloměrem...“. Krajský soud se neztotožnil ani s žalobní námitkou, že snímky vozidla z provedeního měření jsou neprůkazné, neboť z nich není patrné, zda skutečně bylo v okamžiku začátku a konce měření vozidlo na vyznačené čáře vozovky značící začátek a konec měřeního úseku. Krajský soud v tomto směru uvedl, že pořízené snímky průkazné jsou, neboť je z nich patrná registrační značka vozidla, a zároveň je ve správním spise založen ověřovací list rychloměru osvědčující jeho požadované metrologické vlastnosti. Ani žalobní námitku spočívající v tom, že správní orgán I. stupně neučinil dostatečné kroky ke zjištění skutečného pachatele přestupku (žalobcem označeného řidiče L. H. N.), neshledal krajský soud důvodnou. Správní orgán I. stupně podle krajského soudu učinil dostatečné kroky k ověření, že žalobcem (jeho zmocněncem) označená osoba jako řidič vozidla byla označena účelově, a to zejména tím, že tato osoba je opakovaně označována ve správních řízeních, v nichž figuruje zmocněnec, který žalobce zastupoval ve správním řízení. Žalobce dále namítal, že v průběhu správního řízení došlo ke změně předmětu řízení a že v místě provedeního měření byl místní úpravou stanoven rychlostní limit na 70 km/h. Ani s těmito námitkami se krajský soud neztotožnil, neboť obsah správního spisu tvrzené skutečnosti vyvrací.

II. Obsah kasační stížnosti

[3] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále „stěžovatel“) kasační stížnost. V ní předně namítá, že se správní orgány vůbec nezabývaly tím, zda bylo měření rychlosti provedeno v souladu s § 79a zákona o silničním provozu, zejména nezjišťovaly a neprokázaly, že obecní policie měřila v místech určených Policií ČR. Krajský soud tím, že této námitce nevyhověl, neboť ji stěžovatel nevzněl v průběhu správního řízení, aproboval rozhodnutí, které je založeno na nedostatečně zjištěném skutkovém stavu, případně nesprávně posoudil otázku zákonnosti důkazu výstupu z provedeního měření. Odkaz krajského soudu na to, že měření bylo provedeno automatizovaným silničním rychloměrem, je zcela irelevantní, neboť z něj nijak nevyplývá, jestli obecní policie prováděla měření na místě určeném Policií ČR. Krajský soud naopak sám poukazuje na to, že takovou skutečnost správní orgán I. stupně ani netvrdil. Stěžovateli navíc nemůže být ke škodě skutečnost, že tuto námitku nevzněl ve správním řízení, neboť povinnost prokázat přestupek a zkoumat legalitu důkazů leží na správních orgánech, což plyne i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2017, čj. 9 As 274/2016-37. Ve správním řízení tak nebylo v nyní projednávané věci zjištěno, že by rychlost byla měřena v místě určeném Policií ČR. To zakládá vadu správního rozhodnutí, přičemž s ohledem na označený rozsudek Nejvyššího správního soudu byl stěžovatel oprávněn tuto vadu poprvé namítnout až v žalobě.

pokračování

[4] Správní orgány podle stěžovatele rovněž nijak neodůvodnily, na základě jakých úvah, skutečností či důkazů dospěly k závěru, že použitý rychloměr byl automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy. I v tomto bodě krajský soud aproboval nepřezkoumatelné rozhodnutí a nesprávně posoudil právní otázku, neboť zopakoval, že pokud to stěžovatel nenamítal v průběhu správního řízení, postačí, pokud správní orgán I. stupně uvedl, že měření bylo provedeno automatizovaným silničním rychloměrem. Takové tvrzení je však nedostačující, neboť z něj neplyne, že byl užit bez lidské obsluhy. Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně totiž nelze seznat, zda v místě měření nebylo zřízeno likvidační stanoviště, na němž by se nacházeli policisté. Správní orgán I. stupně nekonstatoval, že se na místě policisté nenacházeli, ani neuvedl, z čeho vyplývá, že byl k měření užit právě automatizovaný silniční rychloměr. Z toho důvodu nebyla splněna podmínka dle § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu.

[5] Stěžovatel dále zopakoval, že pořízené fotografie ze záznamu měření rychlosti jsou neprůkazné, neboť na nich není kromě světla vozidla a registrační značky nic vidět. Měření však bylo provedeno úsekovým rychloměrem, u něž je nutné, aby bylo vozidlo zaznamenáno tehdy, kdy přejíždí vyznačenou čáru označující měřený úsek. To však z pořízených snímků nelze ověřit. I v tomto směru krajský soud převzal závěry rozhodnutí, které stojí na nedostatečně zjištěném skutkovém stavu, neboť pouze konstatoval, že měření bylo provedeno rychloměrem, jehož požadované metrologické vlastnosti byly řádně ověřeny. To však neznamená, že bylo měření provedeno správně. Nelze tedy přezkoumat, zda byla rychlost vozidla zaznamenána v okamžiku, kdy přejíždělo vyznačené čáry, které slouží primárně k prokázání správnosti provedeného měření. Správní orgány nijak netvrdily, a tím spíše ani neprokázaly, že by byl rychloměr schopen sám ověřit, zda měřený objekt zachytil v okamžiku jeho přejezdu přes vyznačenou čáru.

[6] V poslední kasační námitce stěžovatel stejně jako dříve v žalobě uvedl, že na místě provedeného měření bylo povoleno jet rychlostí 70 km/h, přičemž k prokázání této skutečnosti navrhoval provést důkaz výpovědí řidiče vozidla, čemuž správní orgány nevyhověly. Správní orgán I. stupně ve správním řízení vznesl dotaz na odbor stavebních řízení, zda byla v době a místě měření umístěna dopravní značka opravňující jet rychlostí 70 km/h. Daný odbor sice odpověděl, že nikoliv, avšak dle stěžovatele odpovídal pouze na to, zda o stanovení takové dopravní značky rozhodoval, což nikterak nevyklučuje skutečnost, že se na místě měření v rozhodné době tato značka mohla nacházet. Pokud krajský soud posoudil jako správný postup správních orgánů, které odmítly provést výslech řidiče vozidla a vyšly z komunikace mezi referenty správního orgánu I. stupně a skutečnosti, že měření bylo provedeno v obci, dopustil se nesprávného posouzení právní otázky odmítnutí provedení navrženého důkazu, a zároveň aproboval rozhodnutí, jehož skutkový stav nebyl úplně zjištěn. Stěžovatel totiž nezpochybňoval, že bylo měření provedeno v obci, poukazoval však na to, že na daném úseku komunikace bylo v době měření povoleno jet vyšší rychlostí stanovenou místní úpravou. Umisťování dopravního značení a stanovování místní či přechodné úpravy provozu na pozemních komunikacích navíc spadá do gesce silničního správního úřadu, nikoliv stavebního úřadu. Krajský soud dále uvedl, že stěžovatel závěry správních orgánů v tomto směru nezpochybnil konkrétními argumenty nebo návrhy na dokazování, což je dle stěžovatele nepravdivé,

neboť navrhoval provedení důkazu svědeckou výpovědí řidiče vozidla. Její provedení správní orgány odmítly nikoliv proto, že by to bylo nemožné, ale proto, že by to bylo „neefektivní a nadbytečné“. To je však absurdní, mj. proto, že tento řidič na území ČR vlastní několik společností a ve správních řízeních bývá opakovaně označován, což svědčí o tom, že se na území ČR skutečně nachází, a to i přesto, že nemusí být veden v evidenci Úřadu práce jako zaměstnanec zmocněnce, který stěžovatele zastupoval ve správním řízení.

[7] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu uplatněných kasačních důvodů a zkoumal při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[9] Kasační stížnost je důvodná.

[10] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou týkající se zákonnosti provedeného měření rychlosti. Dle § 79a zákona o silničním provozu je „[z]a účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích [...] policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií.“ Ve výše již označeném rozsudku ve věci sp. zn. 9 As 274/2016, na který stěžovatel v této souvislosti v kasační stížnosti taktéž poukazuje, Nejvyšší správní soud dovodil, že z jazykového výkladu citovaného ustanovení jednoznačně plyne, že užitý termín „výhradně“ znamená výlučně, tj. toliko a pouze za těchto podmínek musí obecní policie při výkonu činnosti měření vozidel následovat pokyny Policie ČR. S ohledem na judikaturu správních soudů rovněž Nejvyšší správní soud v označeném rozsudku uvedl, že soudy a správní orgány při posuzování dopravních přestupků (anebo správních deliktů) a při zkoumání oprávnění obecní policie měřit ve smyslu § 79a zákona o silničním provozu shromažďují podklady prokazující naplnění uvedené podmínky, a to např. dohodami mezi Policií ČR a obecní policií, příp. stanovisky Policie ČR. Tyto závěry respektuje i další praxe Nejvyššího správního soudu [viz např. rozsudky ze dne 20. 9. 2017, čj. 4 As 135/2017-42 (bod 22), ze dne 22. 11. 2017, čj. 1 As 305/2017-32 (bod 20), ze dne 3. 7. 2018, čj. 7 As 84/2018-46 (bod 15) anebo ze dne 31. 7. 2019, čj. 8 As 153/2018-38 (bod 15)].

[11] Z obsahu podané žaloby v nyní projednávané věci plyne, že stěžovatel zde výslovně namítl, že se „správní orgány vůbec nezabývaly jednou z podmínek měření rychlosti dle § 79a silničního zákona, a to otázkou, zda obecní policie měřila rychlost v součinnosti s Policií ČR, a to na úseku k měření Policií ČR určeném. (...) Pro neprovedení příslušného dokazování je pak in dubio pro reo nutné vycházet z toho, že měření rychlosti bylo provedeno v rozporu s § 79a silničního zákona, což má za následek procesní nepoužitelnost výstupu z měření.“ Krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku k této námitce pouze uvedl, že pokud stěžovatel ve správním řízení takovou námitku nevznesl, postačí, pokud správní orgán I. stupně (jehož rozhodnutí bylo dále potvrzeno napadeným rozhodnutím žalovaného) konstatoval, že měření bylo provedeno v úseku měření rychlosti vozidel automatizovaným silničním rychloměrem. Takové odůvodnění však s ohledem na výše uvedené nemůže v nyní

pokračování

projednávané věci podle Nejvyššího správního soudu obstat, a to tím spíše, že z obsahu správního spisu není zřejmé, že v dané věci oprávnění Městské policie Zlín měřit rychlost vozidel na uvedené pozemní komunikaci (ul. Březnická ve Zlíně) v den provedeného měření existovalo.

[12] Jak již Nejvyšší správní soud současně dovodil (viz např. aktuálně rozsudek ze dne 5. 3. 2020, čj. 1 As 424/2019-29), nepřezkoumatelnost rozhodnutí správních orgánů nelze shledat v návaznosti na argumentaci, kterou účastník vznese až v žalobě, pokud se nejedná o otázku, kterou byl správní orgán povinen se v napadeném rozhodnutí výslovně zabývat. Pokud tedy účastník v průběhu správního řízení ve vztahu k otázce součinnosti s Policií ČR nenamítá, že taková součinnost nebyla prokázána, a správní orgán (znalý místních poměrů a ujednání mezi obecní policií a Policií ČR ohledně provádění měření rychlosti) v rozhodnutí výslovně neuvede, na základě čeho existenci součinnosti dovozuje, nezatíží takovým postupem rozhodnutí ve věci vadou nepřezkoumatelnosti. Nejvyšší správní soud však zároveň v posledně citovaném rozsudku zdůraznil, že je-li součástí žalobních námitek i zpochybnění zjištěného skutkového stavu (např. že výstup z rychloměru nebyl použitelným důkazem, neboť byl získán v rozporu se zákonem), je krajský soud povinen se touto otázkou zabývat. Pokud dále podle citovaného rozsudku krajský soud zjistil, že správní orgány nedostály své povinnosti zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu), bylo na něm, aby na základě žalobních tvrzení sám odstranil pochybnosti o skutkovém stavu (§ 77 odst. 2 s. ř. s.).

[13] Tatáž situace vyvstala i v nyní projednávané věci. Výše citovaná judikatura je zde plně aplikovatelná a Nejvyšší správní soud neshledal důvod se od ní odchýlit. Stěžovatel i zde formuloval příslušnou žalobní námitku sice poměrně obecně, tato námitka však v sobě kromě zpochybnění přezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů výslovně obsahovala i argumentaci, podle níž měření rychlosti bylo provedeno v rozporu s § 79a zákona o silničním provozu, což má za následek nepoužitelnost výstupu z měření. Tím se však krajský soud v projednávané věci nikterak nezabýval a k otázce zjištěného skutkového stavu, resp. použitelnosti opatřených důkazů, neuvedl ničeho. Neposoudil tak, zda bylo měření provedeno v rozporu se zákonem, resp. zda bylo v průběhu správního řízení prokázáno, že bylo měření prováděno v součinnosti s Policií ČR (na úseku policií určeném).

[14] Shodně jako ve výše již citovaném rozsudku ve věci sp. zn. 1 As 424/2019 Nejvyšší správní soud i v nyní projednávané věci dodává, že s ohledem na skutečnost, že prověření dodržení podmínek podle § 79a zákona o silničním provozu nevyžaduje žádné rozsáhlé doplňování skutkového stavu, mohl krajský soud při přezkumu uvedené žalobní námitek (zpochybnění postupu dle § 79a zákona o silničním provozu) postupovat tak, že by sám vzniklé pochybnosti odstranil. Neučinil-li tak (bez ohledu na způsob obhajoby stěžovatele ve správním řízení), zatížil napadený rozsudek vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé, a je proto třeba tento rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení. V něm je krajský soud povinen tuto žalobní námitku opětovně přezkoumat, a to především s přihlédnutím k tomu, že ze správního spisu (resp. soudního spisu, pokud jde o případné provedení důkazů v soudním řízení) neplyne, že by v

posuzovaném případě měla městská policie oprávnění měřit rychlost vozidel v daném místě a v rozhodné době.

[15] Přestože již s ohledem na výše uvedené nezbyvá, než napadený rozsudek krajského soudu zrušit, považoval Nejvyšší správní soud z důvodu hospodárnosti dalšího řízení za vhodné vyjádřit se i k dalším kasačním námitkám, u nichž je to z povahy možné. Stěžovatel předně v kasační stížnosti zopakoval žalobní námitku spočívající v tom, že správní orgány nijak nezdůvodnily, na základě čeho dospěly k závěru, že použitý rychloměr byl automatickým měřicím prostředkem bez obsluhy. V kasační stížnosti tuto námitku nad rámec žalobní argumentace doplnil tak, že není zřejmé, zda měření neprobíhalo na tzv. likvidačním stanovišti a zda se na místě nenacházeli policisté, kteří by rychloměr obsluhovali. Taková argumentace však představuje rozšiřování toho, co stěžovatel uvedl v řízení před krajským soudem (viz § 109 odst. 5 s. ř. s.). Krajský soud se s uvedenou žalobní námitkou vypořádal, byť poměrně stručně a obecně. Uvedl, že za daných okolností postačí, pokud správní orgán I. stupně v rozhodnutí o správním deliktu popsal, že rychlost byla změřena automatizovaným silničním rychloměrem, neboť stěžovatel tuto námitku nevzněl v průběhu správního řízení a ponechal si ji až do řízení soudního. Jak vyplývá mimo jiné z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 7. 2018, čj. 10 As 214/2017-41, není potřebné, aby se správní orgány blíže zabývaly pochybnostmi, které může ve vztahu k některým skutečnostem souvisejícím s projednávanou věcí mít jiná osoba (zejména osoba obviněného z přestupku anebo odpovědná za správní delikt), pokud jsou tyto skutečnosti správnímu orgánu zjevné a ve správním řízení nebyly jakkoliv zpochybněny. Tak je tomu i v této věci. Stěžovatel byl v průběhu správního řízení pasivní, odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ponechal bez konkrétního odůvodnění a věcné námitky vznesl poprvé až v žalobě. Žalobní námitku ohledně prokázání, zda byl použitý rychloměr automatickým měřicím prostředkem, stěžovatel navíc formuloval velmi obecně, aniž by se pokusil přednést jinou možnou variantu zjištěného skutkového děje. Krajský soud se tedy s danou námitkou vypořádal odpovídajícím způsobem zohledňujícím míru obecnosti, v jaké byla uplatněna (k tomu srov. rozsudek rozšířeného senátu tohoto soudu ze dne 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS).

[16] Poukazoval-li stěžovatel na to, že snímky pořízené rychloměrem zachycujícím vozidlo, jehož byl v rozhodné době provozovatelem, jsou neprůkazné, neboť z nich není patrné, zda v daný okamžik vozidlo přejíždělo čáru na vozovce značící začátek (konec) měřeného úseku, je třeba uvést, že i s touto námitkou se krajský soud vypořádal dostatečně. Dospěl k závěru, že absence čar ohraničujících měřený úsek na pořízených snímcích sama o sobě neznamena, že by tyto snímky nemohly být průkazné. Jak uvedl krajský soud, z ověřovacího listu k danému rychloměru vyplývá, že má požadované metrologické vlastnosti. Ze snímků samotných je patrné, že byly pořízeny v časovém odstupu 13 sekund, přičemž vzdálenost, kterou za tuto dobu vozidlo ujelo, je 257,4 metrů. Z toho je zřejmé, že aby vozidlo danou vzdálenost za tento čas urazilo, muselo jet průměrnou rychlostí zhruba 20 m/s, tj. 72 km/h (resp. 69 km/h po odečtení odchylky 3 km/h). To potvrzuje i výstup z rychloměru, který je ve správním spise založen. Stěžejním pro věc samou není, zda touto rychlostí stěžovatel jel průkazně v měřeném úseku (jehož vzdálenost vyplývající z ověřovacího listu se shoduje s výše uvedenou vzdáleností plynoucí ze snímků z rychloměru), ale zda touto rychlostí jel v místě, kde je

pokračování

stanovena nižší maximální povolená rychlost (tj. v tomto případě v obci). Jelikož snímky obsažené ve správním spise tuto skutečnost dokazují a informace z nich plynoucí nejsou v rozporu s údaji obsaženými v ověřovacím listě pro daný měřicí úsek (tedy není zřejmé, že by vozidlo bylo změřeno na jiných místech, než na kterých je stanoven začátek a konec měřeného úseku), nelze považovat ani tuto námitku za důvodnou.

[17] Stěžovatel v kasační stížnosti, stejně jako již dříve v žalobě, v neposlední řadě brojl i proti tomu, že v místě byla stanovena nejvyšší povolená rychlost 50 km/h. Podle něj zde byla v rozhodné době maximální povolená rychlost upravena dopravním značením zvyšujícím hranici na 70 km/h. Stěžovatel dále v této souvislosti nesouhlasí s tím, že by v průběhu správního řízení závěr o nejvyšší povolené rychlosti v místě měření nezpochybnil konkrétními argumenty či návrhy na dokazování, jak uvedl krajský soud v napadeném rozsudku. Navrhoval totiž provést výpověď řidiče vozidla, což správní orgány odmítly pro neefektivitu a nadbytečnost. Stěžovatel považuje za absurdní závěr krajského soudu, že správní orgán I. stupně dostatečně prokázal, že byl řidič vozidla označen pouze účelově, a to mj. i tím, že není zařazen v evidenci cizinců s povoleným pobytem na území ČR a není evidován jako zaměstnanec zmocněnce zastupujícího stěžovatele ve správním řízení. Podle stěžovatele se daný řidič na území ČR prokazatelně nachází, což plyne z toho, že je v různých správních řízeních opakovaně označován a vlastní zde několik společností, jejichž jednatelem je, tudíž jeho výslech nebyl nemožný. Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že se plně ztotožňuje se závěry krajského soudu i správních orgánů ohledně účelovosti označení dané osoby jakožto řidiče vozidla. Ze správního spisu plyne, že správní orgány dostatečně prověřily, zda se označená osoba vietnamské státní příslušnosti na území ČR skutečně nachází a zda je zaměstnancem stěžovatelova zmocněnce. Kasační námitky nyní vznesené stěžovatelem nemohou tyto závěry vyvrátit, neboť jsou spekulativní a nekonkrétní. Pro věc samou je navíc zřejmé, že správní orgány prokázaly, že na místě měření v rozhodné době nebyla stanovena speciální úprava nejvyšší povolené rychlosti, a platil tedy rychlostní limit maximálně 50 km/h. Stěžovatel tento závěr hodnověrně nijak nezpochybnil, pouze navrhl provést výpověď řidiče s tím, že by tento řidič ve správním řízení uvedl, že byla na místě a v čase měření stanovena vyšší povolená rychlost. V takovém případě postačí, jestliže správní orgány vyhodnotí, že se s ohledem na zjištěné skutečnosti jedná o zjevně účelový krok, pokud není závěr o hranici rychlostního limitu sporný z jiných důvodů, a je naopak dostatečně a bezrozporně prokázán. Ani tato kasační argumentace nemůže být důvodná. Na výše uvedeném nemůže nic změnit ani to, že stěžovatel nad rámec uplatněné žalobní argumentace poukazuje v kasační stížnosti na to, že odbor stavebních řízení (na který se správní orgán I. stupně obrátil s dotazem na nejvyšší povolenou rychlost v dané ulici) nemá úpravu provozu na pozemních komunikacích ve své gesci, resp. že správní orgán podle stěžovatele neměl k dispozici rozhodnutí o umístění značky, neboť nebylo stanoveno opatřením obecné povahy. Ani tyto argumenty totiž výše reprodukováné závěry správních orgánů, resp. krajského soudu, nijak nevyvrací.

IV. Závěr a náklady řízení

[18] Přestože se Nejvyšší správní soud s většinou kasačních námitek neztotožnil, v návaznosti na výše uvedené dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto napadený rozsudek krajského soudu podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. zrušil a vrátil mu

věc k dalšímu řízení. Krajský soud v něm bude vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[19] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhoduje v případě zrušení jeho rozhodnutí krajský soud (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně 28. srpna 2020

Milan Podhrázký
předseda senátu